

**ГЕОРГИ КОНОВСКИ
МИСЛИ, ПРЕДИ ДА
ПОМИСЛИШ**

chitanka.info

Аз, да си призная, съм леко обсебен от едно желание. И не като нормалните мъже — да оправя тая комшийка или оная от екрана. Нито дори като нашенските мъжаги от махалата — да се напия така, че после да не изтрезнея три дни. И, ако случайно се събудя, да съм се натряскал насън вече така... С две думи — да не се прибирам у дома от прекрасното състояние на забрава и всемогъщество...

Моята мечта е ретроградна, свързана с онова време, когато всички юноши четяхме списанията „Космос“ и „Наука и техника за младежта“, а малките деца искаха да станат космонавти, не политици, мутри или проститутки...

Та, признавам си — мечтая все още — да разбера защо са изчезнали динозаврите...

Защо, а?

Как така само те са измрели, а крокодилите или акулите, разните растения или насекоми са оцелели до наши дни?

Кой е разчиствал планетата? При това избирателно?

И няма ли сега да се заеме с хората?

Защото и ние... Абе, имаме си куп грехове към майката Земя... И към себе си...

Да не започне нова хигиенизация на планетата и дезинфекция срещу напъплилите навред досадни същества, изживяваще се като господари на Вселената, едва ли не...

Затова — хем от любопитство, хем от желание да разбера причината за едно — дали единствено? — прочистване на планетата, ровех, ровех, ровех из книгите. Какви ли не теории и хипотези прочетох, поразмишлявах над тях, отхвърлих. Някак си... Нелогични ми се виждаха всичките. Ни комети, ни астероиди, ни вулкани, ни земетресения можеха да причинят тази избирателна хигиенизация...

Разбира се, бях достатъчно разумен да не говоря много-много за търсенията си... Камо ли за възможността някой — а може би Някой? — да се грижи за планетата и да прочиства това, което сметне за бурени.

Говорих си по темата само с моя приятел Пенчо. Говорех СИ — защото наистина сам си говорех и сам се слушах. Пенчо, даскал по нещо си, имаше своя фикс идея — машина на времето. И той беше разумен, и той никому не казваше за плановете си — дори или най-вече на жена си. Знаете какво са жените — имат толкова важни

проблеми пред себе си: какво да стотви днес, за какво да вдигне скандал, с коя приятелка да пие кафе и за коя да си клюкарят... Та оставаше само да чуе какви се въртят из главата му и... Ами веднага щеше да извика специалистите. Защо ѝ е вече мъж? Къща имат, деца гледат, в обществото място са заели. И, ако мъжът се окаже отгоре на всичко откачалник... Какви съчувствия, какви топли приказки ще има... Дори от приятелките си топла дума зад гърба ще чуе...

Та така си говорехме и обсъждахме. Нещо от рода на:

— ... Няма как само динозаврите да са избити...

— ... А времето, ако е по права линия течащо...

— ... Логично е да има последствия за всичко — животни, растения...

— ... Но си мисля — а дали материални неща могат да минават по времевите линии...

— ... Някак си една зацепка да пипна, нещо факт, доказателство да видя...

— ... Ако пък мина през времето — как ще спра точно там, където искам...

С две думи — обсъждахме проблемите с най-добрите партньори и най-разбрани опоненти. Със себе си...

Докато един ден...

Но — по реда.

Пенчо ми се обади към обяд. Гласът му беше пресипнал, минаваше от октава в октава, накъсваше говора. Разбрах най-важното — нещо е открил!!!

Не беше за пръв път да открива. Нито щеше да е за пръв път после да закрива откритието си, оказало се или нелепо, или ненужно, или вече направено. Затова не тичах към тях. Но и не се бавих по пътя — все пак...

Жена му я нямаше, както и предполагах. Иначе не би посмял да ме извика. Камо ли преди това да прави някакви експерименти. А ги направил. И... И успял!

Седна пред компютъра, извърши поредицата си магически движения, след което на екрана се появиха някакви файлове.

— Ама обяснявай... — едва ли не изстенах аз.

— Какво да обяснявам? Толкова е лесно... Значи — вкарваш тази програма. За час я написах, оказа се елементарна...

— Каква програма?

— Ееей, не разбираш ли? Лесно е... Програмата, сетне...

Накарах го с труд да ми обясни нещата като за нормален човек, а не за програмист. Предната вечер решил да пийне биричка в студа — да се стопли, както ми обясни. Извадил бира от хладилника, но тя — вместо да го стопли, взела да охлажда ума му. И с хладния ум, на спокойствие, в мир и тишина, след поредната — не помнел коя поред — студена бутилка, стигнал до извода, че няма как материя да минава през времето. Прекалено различни субстанции са, както се изрази. Затова тръгнал да търси във времето нематериалното. И попаднал на бъдещето. По-точно — на файлове, създадени след време, стигнали по неведомите канали при нас, назад...

Обърках се...

Но беше факт — на екрана бяха изгрели знаците на маса файлове. И той отвори единия. Езикът беше английски, малко повъртян от днешния. Но, все пак, разбираем. Още повече че в него имаше доста познати думи. Както ми обясни Пенчо — влияние на руския върху езиците на Вселенската република...

Зачетох се.

От нашия специален кореспондент.

Академик Игор Смит Кун Хао съобщи за медиите, че в Института е завършена специална апаратура за преодоляване на времето и пространството, която може да бъде наречена за публиката — машина на времето. Основата на откритието е създадената преди 2 000 години по теория на Пенчо за времето и преодоляването на линиите му.

Тази машина пренася човек в пожеланата епоха. Заедно с него тя успешно поема тежестта на 10 килограма нужен багаж. В началните експедиции това ще са оръжия и храна.

Вече са проведени три пътувания. Определена е и целта — мезозоя: триаса, юрата и кредата.

Очаква се следващата експедиция да бъде тричленна с цел юра.

Вдигнах очи. Пенчо ме гледаше и чакаше...

— Ами... Поздравления! Все пак, мина през примките на времето... И нали виждаш — говорят за Пенчо, не обясняват кой е той. Значи си известен и след две хиляди години...

— Аз смятах, че не може да се прехвърли материя, а те са успели...

— Ти видя ли датата на информацията?

— Да...

— Е, и?

— Някакви си две хиляди години разлика... Можеше и аз да открия как да прехвърля материя...

— Но ти си прехвърлил вече нещо — познание. Тази информация...

— Добре, добре, не ме утешавай... Виж натам...

От нашия специален кореспондент в мезозоя.

Поредната експедиция в древността се оказва юбилейна, стотна. Това беше отпразнувано в базата, разположена в юра, 163 милиона години преди нашата ера. Бляскавото тържество беше посетено от няколко глави на планетарни съвети, както и от самия Генерален секретар на Вселенския сенат.

Предполага се пътуванията във времето да бъдат включени във Всеобщата програма за забавления. Всички знаем как населението на планетите изнемогва от две неща — скука и липса на храна. Така че — поне единият проблем ще е решен...

— Охооо — възкликнах аз.

— Охооо, я...

— Експедиция след експедиция, банкети, разходки...

— Ти виж натам...

Успешно завърши първата ловна експедиция на междупланетната фирма „Мезозой стар хънтър“. Десет

ловци от всички планети на Междугалактическото съдружие платиха по милион рубли за възможността да отстрелят хищен динозавър. Те бяха придружавани от специалисти от Института. Да не забравяме, че преминаването на науката на пазарни начала донесе на Института големи печалби от изпълняваните бизнес поръчки.

В момента се планира построяването на двадесет станции за лов във времето. Целта ще са хищници динозаври, както и някои едри тревопасни. С което ще се реши отчасти продоволствения проблем за сто и петдесет милиардното население на Съдружеството...

— Лов? Лов?

— Е, те нали и без това изчезват, така че...

— Лов???

— Чети...

Поредни сблъсъци между еколозите и полицията. Продължават протестите срещу ловните експедиции в мезозоя. „Така няма да остане нито един динозавър! Съсипваме планетата!“ — заяви видният еколог Мун Хлепачъв Джоунс.

В момента той е подсъдим по дела за нелоялна конкуренция на законно определените ловни монополи и очаква поредната глоба...

— Лов??? — продължавах да се вирам в екрана аз...

— Ами... Увеличено население, трябва да се изхранва. И Земята е претоварена — налага се да се изпращат колонизатори и в миналото...

— Ти разбираш ли? Динозаврите ще изчезнат!!!

— Виж другото...

Вчера в зоопарка в град Каспичан на планетата Сириус-255 Б умря последният динозавър. Диплодокът Хан, известен и като най-малкия диплодок във Вселената — висок само метър и 20 сантиметра, тежащ 12 килограма, умря внезапно, без да остави поколение...

— И динозаврите изчезнаха... — казах аз, облягайки се уморено...

— Май да — потвърди Пенчо.

— Моят проблем е решен...

— И моят — каза той. После отиде до хладилника, извади две бири и ги отвори. — Дай да стимулираме мозъците. И да мислим за нови проблеми...

— Имам си. Женен съм...

— Аз говоря за възможни за решаване проблеми — надигна бирата Пенчо. — Например, защо Слънцето още свети...

— Сакън! — скочих и едва не разлях бирата. — Дай нещо друго... Щото, ако и този проблем се реши...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.